

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 2088/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

העותרים: 1. רמזה נחלה קיסיה
2. מישל אביל קיסיה

נגד

המשיבות: 1. ועדת המשנה לפיקוח על הבניה באיו"ש
2. ועדת המשנה לתכנון מקומי באיו"ש
3. מועצת התכנון העליונה באיו"ש
4. הימנותא בע"מ

עתירה למתן צו על-תנאי ובקשה לצו ביניים

תאריך הישיבה: כ"ו בתמוז התשע"ט (29.7.2019)

בשם העותרים: עו"ד חיליל עואד

בשם המשיבים 1-3: עו"ד הדס ערן

בשם המשיבה 4: עו"ד אברהם משה סגל; עו"ד יעל סינמון

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

1. עתירה זו היא 'ענף' נוסף במסכת העובדתית שהובילה לעתירה שהגישו העותרים בבג"ץ 6667/16 (להלן: העתירה המקבילה). עניינה בצו הריסה שניתן נגד מבנה, נשוא תיק בב"ח 121/05, הממוקם באותה קרקע בכפר בית ג'אלא, שעליה נמצאים המבנים שנדונו בעתירה המקבילה. המבנים נשוא עתירה זו שימשו את העותרים להקמת מסעדה.

2. הליכי הפיקוח בענייניו של הבינוי דנן החלו בשנת 2005, וביום 8.8.2005 הוצא צו להפסקת עבודה. ביום 28.12.2005, לאחר הליך בירור לפני ועדת המשנה לפיקוח על

הבניה באיו"ש (להלן: ועדת המשנה לפיקוח), נקבע כי המבנים הוקמו ללא היתר בניה כדין, ולפיכך הוצא צו להריסתם. שנים חלפו, וביום 3.5.2012, לאחר שניתנה אפשרות להגשת השגות על צו ההריסה – נהרסו המבנים בהתאם לצו. אלא שלא בכך תם העניין. לאחר ההריסה הוקם על שטח ההריסות מבנה בלוקים, שנהרס ביום 2.8.2012. לאחר מכן התברר, כי הוקמו מחדש הבינויים במקום, ובעקבות זאת בוצעה הריסה שלישית במספר, ביום 18.4.2013. במהלך סיור נוסף מטעם ועדת הפיקוח, התברר כי המבנה הוקם מחדש על גבי ההריסות, בפעם הרביעית.

3. ביום 7.3.2018 פנו העותרים לוועדת המשנה לפיקוח, וביקשו לעכב את הריסת המבנים, עד להכרעה בעתירה המקבילה. טרם נענתה פנייתם, הגישו ביום 12.3.2018 את העתירה שלפנינו. בו ביום, ניתן לפי החלטת השופט נ' הנדל צו ארעי, המורה למשיבות 3-1, גופי התכנון באיו"ש, להימנע מהריסת המבנים, עד למתן החלטה אחרת.

4. בעתירה נטען, כי המשיבות פעלו בחוסר מידתיות, בשעה שעמדו על ביצועו של צו ההריסה, למעלה מ-6 שנים לאחר שניתן, וזאת תוך מתן חלון זמנים מצומצם להשגות על ביצוע הצו. כמו כן נטען, כי נוכח הפגיעה בזכויותיהם החוקתיות של העותרים, ובפרט זכות הקניין שלהם, הריסת מבנים צריכה להיות מוצא אחרון, שיינקט רק לאחר שנבחנו אפשרויות חלופיות, כגון פתרונות תכנוניים.

5. בתגובות המקדמיות שהוגשו מטעם גופי התכנון ומטעם חברת הימנותא בע"מ (להלן: הימנותא), הועלו טענות חופפות בעיקרן. כך נטען, כי דינה של העתירה להידחות על הסף שכן לעותרים אין זכות בעלות במקרקעין; אלו רשומים בבעלותה של הימנותא. בהקשר זה נטען, כי לבית משפט זה בשבתו כבג"ץ אין סמכות לדון בשאלות הקנייניות שבמוקד העתירה, שכן מדובר במחלוקת ביחס לבעלות בקרקע פרטית. כמו כן נטען, כי דין העתירה להידחות על הסף בשל חוסר ניקיון כפיים, חוסר תום לב, עשיית דין עצמי ומסירת פרטים שגויים. העותרים הציגו תשתית עובדתית חלקית, תוך שהסתירו פרטים מהותיים הנדרשים להכרעה בעתירה. כך למשל, העותרים לא פירטו על אודות התהליך שקדם לעתירה, לרבות הליכי הפיקוח וההריסות הקודמות. עוד נטען, כי העותרים המשיכו בבניה בלתי-חוקית לאחר שהוצא צו ההריסה, ולאחר שהמבנים נהרסו מספר פעמים. כמו כן נטען, כי דין העתירה להידחות על הסף אף מן הטעם שהעותרים לא מיצו הליכים עובר להגשתה.

6. לאחר שעיינו בכתבי הטענות של הצדדים, ושמענו את טיעוניהם בעל-פה בדיון שנערך לפנינו אתמול, 29.7.2019, באנו לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות על הסף.

מבלי למצות את כלל הטענות, העותרים באו לפנינו כשידיהם אינן נקיות, וזאת במספר מישורים – החל בעובדה שעשו דין לעצמם, הפרו את צו ההריסה והקימו מחדש את המבנים המדוברים, וכלה בכך שעתירתם לוקה בחסר, והושמטו ממנה פרטים עובדתיים רבים ומשמעותיים. בעקבות זאת, במהלך הדיון, בעקבות המלצתנו, הוסכם על דעת העותרים, כי העתירה תידחה, תוך פסיקת הוצאות בשיעור מופחת.

7. אשר על כן, העתירה נדחית.

8. העותרים ישאו בהוצאותיהן של המשיבות 1-3 בסך של 12,000 ₪, ובהוצאותיה של המשיבה 4 בסך של 8,000 ₪.

ניתן היום, כ"ז בתמוז התשע"ט (30.7.2019).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט